

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ!

ΕΛΑ, αγαπημένη μου, μην κάνης έτσι!... Είν' ανάγκη νά λείψω για μερικές μέρες. Ο άνδρας μου δεν θα γυρίση στο Παρίσι πριν από τρεις μήνες... Πρέπει λοιπόν νά πάω νά τόν ιδω για πέν' - έξη μέρες...

— "Όχι περισσότερο!
— "Όχι, αγαπημένε μου, σου τ' όρκίζομαι...
— "Αν ήξερες πόσο δυστυχισμένος θα είμαι τώρα πού θα μείνω μόνος!...
— "Έλα, Τόνυ, μην κάνης σάν παιδί!... Φανού λογικός! Καλή άντάμωσι, αγαπημένε μου.
Καί τά χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα τρελλό φίλημα...

Από την ήμέρα πού ό Τόνυ είχε συνδεθή τρυφερά με την Ζάν Ντορέτ, την σύζυγο ενός πάμπλουτου βιομήχανου της Λίλλης, νόμιζε πως ή ζωή του μεταμορφώθηκε έντελως. Η Ζάν ήταν μία από τις Παριζιάνες εκείνες για τις όποιες ό κόσμος του κάκου ζητάει νά βρῇ θέματα κουτσομπολιού. Τά μεγάλα της φωτεινά μάτια, τό παιδιάστικο πρόσωπό της, ή μελωδική φωνή της, έδειχναν πως ήταν ένα πλάσμα έντελως άθωο, σχεδόν παρθενικό.

Γι' αυτό ό Τόνυ, όταν άρχισε νά την φλερτάρη, δεν είχε πολλές έλπίδες. Μά, σιγά-σιγά, με την έπιμονή και την ύπομονή, κατώρθωσε νά πλησιάση τό γοητευτικό εκείνο πλάσμα. Καί τό αποτέλεσμα ήταν νά νικήση, έπειτ' από μερικούς μήνες πολιορκίας. Κι' από τότε ή Ζάν, με την άκατανίκητη γλυκύτητα και γοητεία της, είχε κατορθώσει νά μεταβάλη τόν άστατο χαρακτήρα του, χαρακτήρα ενός Δόν Ζουάν τών σαλονιών.

Η Ζάν ήταν για τόν Τόνυ ή ιδανική γυναίκα!

Ήταν αλήθεια ότι ό σύζυγος της τόν άνησουόσε λίγο. Ο κ. Ντορέτ ήταν ένας άντρας νέος, ώραίος, κομψός, άθλητικός. Τον είχε αγαπήσει τάχα ή γυναίκα του; Τόν αγαπούσε ακόμα; Ποτέ ό Τόνυ δεν μπόρεσε νά διαφωτίση τό αίνιγμα αυτό, μολοντί πολλές φορές είχε πιέσει με τις έρωτήσεις του την Ζάν.

Τό βέβαιο είνε πως ό κ. Ντορέτ φαινόταν άνδρας πού μπορούσε νά προκαλέση έρωτα σέ μία γυναίκα. Δεν είχε κανένα έλάττωμα πού νά δικαιολογή την άπιστία της συζύγου του. Της φερόταν πάντοτε με μεγάλη τρυφερότητα και της ήταν πιστός.

Πολλές φορές, ό Τόνυ σκεφτόταν μ' άγωνία: «Η Ζάν αγαπάει ακόμα τόν άνδρα της... Έγώ είμαι γι' αυτήν μονάχα ένα καπρίτσιο πού θα της περάση γρήγορα...» Άλλά ή φίλη του με τά φιλήματά της και τά χάδια της, τόν καθυσόχαζε.

Ο δεσμός τους έν τώ μεταξύ, είχαν αναγνωρίσει σάν έπίσημος από την παρισινή άριστοκρατία! Στά μεγάλα γεύματα πού ό Τόνυ έδινε στό μέγαρό του, ή Ζάν είχε τή θέσι της οίκοδεσποίνης και οί καλεσμένοι τό εύρισκαν αυτό πολύ φυσικό.

Όσο για τόν κ. Ντορέτ, αυτός έλειπε τόν περισσότερο καιρό από τό Παρίσι, γιατί ήταν άπασχολημένος με την διεύθυνσι τών έργουστasiών του στη Λίλλη.

Τό πρωί της άλλης ήμέρας μετά την άναχώρησι της Ζάν, καθώς ό Τόνυ διάβαζε την έφημερίδα του, τά μάτια του καρφώ-

θηκαν στην ακόλουθη ειδησι:

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Τραγικόν αυτοκινήτικόν δυστύχημα συνέβη χθές με θύμα την κ. Ζάν Ντορέτ, την σύζυγον του γνωστού βιομήχανου, ή όποία μετέβαινεν εις Λίλλην προς συνάντησιν του συζύγου της. Εις μίαν απότομον στροφήν, τό αυτοκίνητον άνετράπη και ή κ. Ντορέτ έτινάχθη εις άποστασιν πέντε μέτρων εις ένα δέντρον. Τό κτύπημα ήτο τόσο δυνατόν, ώστε προκάλεσε τόν θάνατόν της. Ο οδηγός του αυτοκινήτου, τραυματισθείς επίσης σοβαρώς, είνε έτοιμοθάνατος.

Ο Τόνυ πετάχτηκε άμέσως επάνω με τά μάτια του ορθάνοιχτα από τή φρίκη κι' άρχισε νά τριγυρίζη μέσα στό δωμάτιο, κλαίγοντας και στενάζοντας άπελπισμένα. Δεν ήξερε κι' ό ίδιος τί νά κάνη, πού νά πάη, σέ ποιόν νά πῇ τόν πόνο του.

Όχτώ δλόκληρες ήμέρες έμεινε κλεισμένος στό σπίτι του χωρίς νά δεχθή κανέναν. Την ένάτη ήμέρα τέλος ό καμαριέρης του του άνήγγειλε την έπίσκεψι του κ. Ντορέτ. Ο Τόνυ τόν δέχτηκε με την καρδιά σφιγμένη, με τό λαιμό στεγνό. Ο κ. Ντορέτ τόν χαιρέτησε τυπικά, — είχαν γνωρίσει κάποτε σέ μία έσπερίδα — κι' έπειτα του έξέθεσε τό σκοπό της έπισκέψεώς του.

Τού είπε δηλαδή ότι, καθώς ταχτοποιούσε τά χαρτιά της πεθαμένης συζύγου του, είχε βρῇ ένα είδος διαθήκης της, ή όποία ανέφερε τά όνόματα μερικών γνωστών τους. Σ' όλους αυτούς, όπως έγραφε ή Ζάν, έπιθυμούσε σέ περίπτωσι θανάτου της, νά δοθῇ για ένθύμιο κάποιο μικρό αντικείμενο.

— Η θέλησί της αυτή είνε ιερή για μένα! είπε τελειώνοντας ό κ. Ντορέτ. Σας έφερα λοιπόν μία άσημένια σιγαροθήκη... Την είχε στην τσάντα της την ήμέρα του... Καί τώρα ή άποστολή μου τελείωσε... Χαίρετε!

Όστόσο, δεν φαινόταν ν' άποφασίση νά φύγη. Κρατούσε τή σιγαροθήκη στά χέρια και την κύτταζε με μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα.

Ο Τόνυ παρακολουθούσε προσεχτικά όλες του τις κινήσεις, όλες τις έκφράσεις του προσώπου του. Είχε δη τή σιγαροθήκη και ήξερε πως είχε διπλό χώρισμα κι' ότι μέσα στό δεύτερο χώρισμά της μπορούσε νά κρυφτή περίφημα μία φωτογραφία. Κ' ίσως νά ήταν κρυμμένη εκεί μέσα μία φωτογραφία πού του είχε ζητήσει ή Ζάν κατά τους πρώτους μήνες της γνωριμίας τους... "Εφτανε δέ νά πιέση κανείς ένα μυστικό κουμπί, για νά άνοίξη τό χώρισμα και νά φανερωθῇ ή φωτογραφία πού κρυβόταν ίσως εκεί...

Και δεν ήταν καθόλου περίεργο, καθώς ό κ. Ντορέτ στριφογύριζε τώρα νευρικά στά χέρια του την κομψή σιγαροθήκη, νά πιέση τό μυστικό κουμπί.

Ο Τόνυ ένιωθε την καρδιά του νά χτυπάη δυνατά... Δεν ήταν μόνο ό φόβος ότι πιθανόν εκείνη τή στιγμή ό σύζυγος νά μάθαινε τά πάντα... Ήταν ακόμα κ' ή τρομερή ύποψία, ή άμβολία, ότι ή σιγαροθήκη μπορούσε νά έχη κρυμμένη μία άλλη φωτογραφία όχι τή δική του: τή φωτογραφία του συζύγου, του κ. Ντορέτ!

(Συνέχεια στη σελίδα 52)

— Έλα, Τόνυ, μη κάνης σάν παιδί!... Φανού λογικός!...

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

πιασε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο κουτιών. Αυτήν ακριβώς την εποχή κατάφερε να πιάσει φιλίες με τους κομπάρσους του θιάσου Κυθελής κι' ένα θραδυ προσελήφθη απ' αυτούς να παίξει τον ρόλο του... ενόρκου στην «Αγνωστο»! Φόρεσε λοιπόν το καλύτερο κοστούμι του, θάφτηκε από τον «μακιγιέρ» του θιάσου και καθελώθηκε στις έδρες των ενόρκων αμιλητος και με ύφος μεγάλου ήθοποιου. Ωστόσο του είχαν απαγορεύσει να πη έστω και μια λέξι και να κάνη έστω κι' ένα νοημα. Κι' εν τούτοις αυτή η σκηνή του δικαστηρίου χειροκροτήθηκε από το κοινό τόσο πολύ που ο κ. Κωνσταντίνου υπέθεσε ότι αυτό ωφείλετο στο καλό παίξιμό του...

Ο συμπαθής αυτός ήθοποιός μας πήγε κατόπιν στρατιώτης, πιάσθηκε αιχμάλωτος από τους Γερμανούς, έμεινε στο στρατόπεδο του Ι καίριλτις και τέλος γύρισε στην Αθήνα. Βγήκε στο θέατρο της Εταιρίας Ελλήνων Συγγραφέων, έπαιξε με τον μεγάλο μας καλλιτέχνη, τον κ. Βεάκη, έκανε μια περιοδεία στην Κων(η)πολι και την Αίγυπτο, έπαιξε εκεί σε μια επιθεώρησι και γύρισε στην Αθήνα για να συνεχίση το αγαπημένο επάγγελμά του. Κι' αλήθεια, ο κ. Κωνσταντίνου έχει αδυναμία στο θέατρο πρόζας. Γι' αυτό κιόλας δεν είχε και τόσο ικανοποιημένος που κάνει τον τενόρο αν κι' έχει υπερβολικά συμπαθητική φωνή. Μ' αυτό δεν τον εμπόδισε να περάση απ' όλα τα είδη του θεάτρου, να παίξη με τους καλύτερους ήθοποιούς μας και ν' αποκτήση κι' εκείνος ένα πλήθος συμπάθειες. Σήμερα παίζει στο θίασο της κ. Ολυμπίας Ριτσιάρδη.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, από τα παραδείγματα που σας αναφέραμε, οι καλλιτέχναι μας πάλαιψαν σκληρά για να θρούν τον πραγματικό δρόμο τους. Για να πετύχετε κι' εσείς στη ζωή σας, αγαπητοί αναγνώσται, δεν έχετε παρά να τους μιμηθήτε. Η ζωή, όπως σας εξηγήσαμε, είναι μια πάλη. Και σ' αυτή την σκληρή πάλη νικάει πάντα ο πιο έζυπνος κι' ο πιο δυνατός.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΔΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

ρος. Θάνατο προμηναι το ούρλιασμα του σκυλιού έξω από ένα σπίτι. Επίσης αν το μάτι του πεθαμένου είναι μισόκλειστο, αυτό σημαίνει ότι θα πεθάνη κι' ένας στενός συγγενής του. Εκείνος που φτερνίζεται μπρός σ' ένα λείψανο, θα πεθάνη πολύ σύντομα, εκτός αν κόψη ένα κομμάτι από το ρούχο του και το θάλη μέσα στο φέρετρο.

Εξ άλλου όποιος καθρεφτίζεται τη νύχτα «βλέπει το Χάρο του». Και όποιος ανοίγει τη νύχτα σεντούκι, «ανοίγει το λάκκο του».

Ο θάνατος τέλος είναι το λιμάνι στο οποίο αράζουν όλοι οι άνθρωποι. Ωστόσο δεν τον πολυσκέφτονται οι θνητοί:

...μόλον έτουτο μηδέ εις ποτέ στον νοū του θάνει
πώς εις τον Αδη θα διαθῇ, πώς πρέπει να πεθάνη!...

Η έλπίδα διώχνει απ' τη σκέψι του ανθρώπου το μοιραίο τέλος του. Ζούμε στηριζόμενοι στις έλπίδες μας, όπως οι κουτσοί στα δεκανίκια τους.

Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

Ο Τάλμπεργκ χαμογέλασε.

— Αυτό το κορίτσι το ανακάλυψα πρώτος εγώ! του απάντησε ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο.

Κι' από εκείνη την ημέρα άρχισε να φροντίζει για το «λαχυσάρισμα» του νέου «αστέρος». Την έστειλε στα ινστιτούτα καλλονής, την «επιδιόρθωσε», της ώρισε δίαιτα τροφής, επέβλεψε τη ζωή της και μέσα σε έξη μήνες την έκανε γυνώριστη. Έπειτα την ζήτησε σε γάμο. Η Νόρμα Σήρερ τότε έγειρε στην αγκαλιά του και για πρώτη φορά του απέκλυψε το μυστικό της: τον έλάτρευε από την ημέρα που τον είδε στο Μπροντγουάι!...

Από τότε κ' οι δυό τους δεν γνώρισαν παρά μεγάλες επιτυχίες. Ο Τάλμπεργκ έγινε διευθυντής της «Μέτρο» κ' η Σήρερ ένας από τους μεγαλύτερους «αστέρας» της δόνης. Ήσαν το πιο αγαπημένο και το πιο υποδειγματικό άνδρ-γυνο του Χόλλυγουντ. Κανείς ποτέ δεν είπε τον Ίρβινγκ Τάλμπεργκ «κύριο Σήρερ» και την Νόρμα Σήρερ απλώς «κυρία Τάλμπεργκ». Ήσαν δυό διαφορετικές προσωπικότητες. Πάντα, τους ανήγγελλαν ως έξης: «Ο κ. Ίρβινγκ Τάλμπεργκ και η σύζυγός του, η ήθοποιός Νόρμα Σήρερ!...»

ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια από την σελίδα 18)

“Όλες η παληές του αμφοβολίες ξαναζωντάνεψαν τότε... Έβλεπε τον κ. Ντορέτ και συλλογιζόταν ότι ο ωραίος εκείνος άντρας μπορούσε περίφημα να εμπνεύση έρωτα σε κάθε γυναίκα.

Μήπως λοιπόν η Ζάν από ευγένεια και από οίκτο του είχε πη ψέματα όταν τον βεβαίωνε πως τον αγαπούσε και πως δεν ένοιωθε τίποτε για τον σύζυγό της;

Ο κ. Ντορέτ είχε πατήσει χωρίς να θέλη το κουμπι και το μυστικό χώρισμα άνοιξε!

Ο Τόνυ, γεμάτος αγωνία, έσκυψε να κυττάξη. Συγχρόνως έσφιγγε τις γροθιές του έτοιμος ν' άμυνθῃ. Το μέτωπό του λίγο έλειψε να χτυπήση στο πρόσωπο του κ. Ντορέτ που είχε σκύψει κι' αυτός και κύτταζε κατάπληκτος.

Μέσα στο μυστικό χώρισμα δεν ήταν ούτε του Τόνυ η φωτογραφία, ούτε του κ. Ντορέτ. Υπήρχε απλούστατα εκεί η φωτογραφία ενός νέου με στολή σωφέρ, ο οποίος είχε γράψει αποκάτω την έξης αφιέρωσι:

«Στην πολυαγαπημένη μου Ζάν, για πάντα δικός της. ΠΙΕΡ».

Ο σύζυγος κι' ο έραστής κυττάχτηκαν χωρίς να πουν λέξι. “Ωστε εκείνη, την οποία θεωρούσαν πιστή και άμεμπτη, τους άπατούσε και τους δυό μ' έναν απλό σωφέρ;

“Ω! πόσο σκοτεινά είναι τα βάθη της γυναικείας καρδιάς!

Ο κ. Ντορέτ φαινόταν σαν να μη μπορούσε να μιλήση.

— Θα σας παρακαλέσω, κύριε, τραύλισε τέλος, να μείνη μεταξύ μας αυτό το μυστικό... Δεν πρέπει να μάθη κανείς τίποτε...

— “Ω! μπορείτε να έχετε εμπιστοσύνη σε μένα! του απάντησε ο Τόνυ και του έσφιξε το χέρι με ειλικρινή συμπόνοια.

Π. ΡΕΜΠΟΥ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

σε... Μά η τελευταία μου απάντησις βύθισε τον μπαμπά σε σκέψεις...

Τελείωσα, καλή μου Λούση... “Η μάλλον, κοντεύω να τελειώσω...

“Ε, λοιπόν, Λούση μου, καλή μου Λούση... Ο μαθητικός μου έρωσ, ο Φραγκίσκος Α' δεν βασιλεύει πειά στην καρδιά μου. Τη θέσι του την έπηρε κάποιος άλλος... Αγαπάω τον Πώλ... Αγαπιόμαστε και πρόκειται να παντρευτούμε τον Νοέμβριο... Αυτό ήταν μια συνέπεια της ευτυχισμένης εκείνης έσπερίδος...

Πρό δυό μηνών, από τότε που γνωρίστηκαν και οι γονείς μας, βλέπομαστε συχνά, είτε στο σπίτι του Πώλ, είτε στο δικό μου. Φαίνεται πως σίγουρα είμαι «γοητευτική». Έπειδή το λέει όλος ο κόσμος, το πίστεψα πειά κι' εγώ!... Με δυό λόγια, ο Πώλ με ζήτησε σε γάμο.

Αυτή είναι η Ιστορία μου... Έμαθες τώρα τί απόγινα.

“Η παληά σου φίλη που σε φιλάει τρυφερά είναι η πιο ευτυχισμένη από τας υπαλλήλους της Γαλλίας. ΚΛΑΡΑ

Υ.Γ.— Όταν θάρθης στο γάμο μου, πρόσεξε μη σου ξεφύγη και πῆς στον κύριο τμηματάρχη μου πως έμαθα να χορεύω και να παίζω μπρίτζ. Δεν μπορώ να προδώσω τους καλούς μου συναδέλφους. Θα σου εμπιστευθῶ μάλιστα ότι για να τους ανταμείψω για τόν... υπηρεσιακό τους ζήλο θα παρακαλέσω τον καλό μου πεθερό και Γενικό Διευθυντή μου να τους κάνη πρότασι προαγωγῆς. Βλέπεις τί ανοιχτο-χέρα που είμαι...

YVONNE OSTROGA

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 3)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Στην υγειά σας!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έβίβα!... Και να είσθε βέβαιη πως αυτή τη φορά ήρθε χωρίς να τον περιμένετε και δεν θα ξεναφύγη ποτέ πειά!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Το άκουσα και άλλες πολλές φορές!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Δοκιμάστε, τί θα χάσετε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— “Α ναι, βέβαια, τί άλλο να κάνω;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Που θα πάμε λοιπόν απόψε;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— “Οπου θέλετε, δεν έχω πειά γνώμη, άφεθῶ να με σύρετε όπου σας φωτίση ο Θεός...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τί θα λέγατε αν σας πρότεινα να πάμε στη Γλυφάδα, να φῶμε στην άκροθαλασσιά;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Σας είπα, εσείς προτάζετε και εγώ υπακούω. Πληρώστε να φεύγουμε και μέσα στο ταξι τα λέμε καλύτερα...

Π. ΧΟΡΝ